

Szerkesztőség:

Petőfi-utca 1. szám II. emelet

Bérmentelen leveleket csak ismert kézről fogadunk el.

Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:

Petőfi-utca 1. sz. (Ungorleider Albert könyvnyomdájában.)

Hirdetések díjazás szerint.

Egyes szám 5 kr., ünnep- és vasárnap utáni szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hétfőn és ünnepnapok után is.

Előfizetési árak:

Helyben házhoz hordva:	
Egész évre	12 frt
Fél évre	6 frt
Negyed évre	3 frt
Egy hónapra	1 frt

Vidékre postán küldve:

Egész évre	14 frt — kr
Fél évre	7 frt — kr.
Negyed évre	3 frt 50 kr.
Egy hónapra	1 frt 20 kr.

Hirdetések helyben ártetendők.

Százalékot nem adunk.

Még egyszer a zugsajtóról.

Egy temesvármegyei bizottsági tagtól vesszük a következő sorokat:

Temesvármegye, okt. hó végén.

A minapi cikkünkben kiemeltük, hogy zugsajtó volt, van és lesz jövőben is. Azt is mondtuk, hogy feleslegesnek tartjuk ezen a tisztességes társadalom által jogosan kárhözhozott zugsajtó kezelésének indokát buvárlat tárgyává tenni, elég az, hogy zugsajtó létezik.

A bölcselkedők legjelesbejeinek mind- eddig nem sikerült a felett tisztába jö- nniök, hogy keletkezés tekintetében melyiket illeti az elsőség, az idealismust vagy a realistust? az irás szerint kez- detben az ige, vagyis az isten vala, — egyébiránt nekünk nem feladatunk ezen kérdést itt vitatni, tény az, hogy a guo- logusok szerint a föld különböző ala- kulási fázisokon ment keresztül mind- addig, míg jelekeni alakját és tökélyét elérte. A föld keletkezésével egyidejű- leg az emberi nem is keletkezhetett.

Ha a föld mindaddig, míg jelenlegi tökélyét elérte, különböző alakulási fa- zisokon ment keresztül, ebből az követ- kezik, hogy eredetileg nem volt tökéle- tes és így a földi lények is, az emberi nemet sem véve ki, eredetileg tökéletlenek voltak.

Az emberi nem e szerint eredete óta ment kulturális fázisokon keresztül, a soha el nem érhető tökély után töre- kedve.

Az ó korbán, midőn az emberiség kulturális épületének alapköve letéetett, igen természetes, hogy akkor, a régiek, keveset irtak ugyan, de az a kevés, a mit irtak, remek, maradandó szellemi termék gyanánt fog ragyogni örök időkre.

Igaz, akkor sajtótörvények nem lé- tektek, azon egyszerű okból, mivel az akkori kor előtt a hírlapirodalom ismer- tetlen volt és így az ó kornak zugsaj- tóról sem volt tudomása.

Kisfaludy, mikor megénekelte a gyer- mekkor boldog voltát, így kiált: „Oh boldog gyermekorok! mi is kiálthatunk az ó kornak: „Oh boldog ó kor, előt- ted a zugsajtó ismeretlen volt!”

Az ó kornak, bámulatra méltó klasz- szicitása dacára, volt egy sajátos, de azért igen természetes, tehát nem csu- val.”

dálatos jellemvonása, mert hiszen a fizi- kából tudjuk, hogy a világon nincsen csuda.

Az ó kornak sajátos, de természetes jellemvonása abban kulminál, hogy az emberiség szellemi és erkölcsi világa épületének alapkövét lerakó, továbbá a nyilvános, hazájuk nagyságát, dicsőségét és fényét bamuatosan emelő férfiakat azzal jutalmazta meg, hogy részint erő- szakos halálba, részint száműzetésbe küldte őket.

Hiszta tudjuk, hogy Sokratesnek, ki az öntudat magaslátán állott és a ki tudta azt, hogy semmit sem tud, azért, mivel tanította, hogy érzi magában a theismas létezését, azon ellene emelt vád alatt, hogy rongja az ifjuságot, a mérge poharat kellett irtótenie. Miltia- des, Themistokles száműzetésbe küldte- tek, Julius Caesar pedig a római sena- tusban 21 tördőfős következtében lelte gyilkos halálát, azonkívül Scipio, elég alapos okkal, keblében telve kesorúsá- gel, kiáltva haladatlan hazájának: „In- grata patria, neque quidem ossa mea ha- bebis!” önkéntesen száműzte magát ha- zájából.

De mindezen, az ó kort nem diszító tények abban lelik természetes indoku- kat, hogy az akkori társadalom tul- nyomó része kulturális tekintetben még kezdetleges stádiumban volt.

A középkor is sokat vett át az ó kor barbarizmusából. Lehetne állításunk bóbizonyításául számos konkrét esetet felhozni, de minthogy az ily, a történe- lem lapjait szintén nem diszító, hanem azért az új korra nézve tanulságteles esetek ismeretesek, — felesleges az idézés.

Tény azonban az, hogy a hírlapiro- dalom a középkor előtt is ismeretlen vala, tehát akkor sem volt zugsajtó.

Minthogy az emberiség nem roha- mosan, hanem csak fokozatosan, de azért biztosan mindig előre lépett a haladás ösvényén, a hírlapirodalom legközelebbi üdvös, de azért káros hatással is bíró keletkezését az új kornak köszöni és így a zugsajtó is csak az új korban ke- letkezett.

A hírlapirodalom és pedig a politikai tartalma hírlapirodalom folytonos terje- dése az államok tisztvé tette sajtótör- vények alkotásáról gondoskodni, mert a

sajó nem egyszer kolliszióba jövéen az államhatalommal, az államhatalom je- nenkor nemcsak jogosítva, hanem kötelez- ve is van megsörtett tekintélyének bü- ntetések alkalmazása által elégtételt sze- rezni sajtótörvényi eljárás által a sajtóbiró- ság előtt.

Nemcsak a politika terén az állam tekintélyének megsértése miatt hanem egyes személyeknek a sajtó által magán- becsületükben történt jogtalan magtá- madtatása, megsértése miatt is van saj- tótörvényi eljárásnak helye.

Egyébiránt a tisztességes sajtó soha sem vállalkozik azon aljas szerepre, hogy egyes és kivált közeliismerőre érdemes személyek magánbecsületében gázoljon, az ily közmegretésre teljesen érdemes, aljas szerep csak a zugsajtó „működési köréhez” tartozik.

A sajtótörvények terén valamennyi kultur nép rendelkezik bő jogtörténeli forrással; a sajtótörvények keletkeztek és alakultak az egyes nemzetek sajtósa- zás viszonyai és kövételmeinek meg- felelően és a legszabadabban alapokra lettek fektetve és ha egyik, vagy másik nemzetről egyik vagy másik tekintetben különböznek is egymástól, egy közös pontban mégis összetalálkoznak, t. i. valamennyi kultur nemzet sajtótörvényei alapulnak az esküdttszéki intézményen. Egy pontban azonban a magyar sajtó- törvényekben fektetett alapelv közt egy részről és a többi európai kultur nép sajtótörvényeiben fektetett alapelv közt más részről még is van lényeges kü- lömbőség és pedig:

A magyar sajtótörvények, valamint a sajtótörvényi tárgyalást szabályozó 1868. évi m. kir. igazságügyi miniszteri ren- deletet a liberalizmus azon szélső ala- pjából indulnak ki, hogy Magyarhonban az ugnyozott elkobzási elv teljesen ismeretlen, ellenben a többi kultur ál- lamok sajtótörvényeiben fektetett alap- elv a konfiskációt nemcsak megengedi, hanem egyes adott esetekben imperative elő is írja, sőt a harmadik, nagyon is beteg, a köztársaság bajjával vívódó francia állam sajtótörvényei is elfogad- ták a konfiskacio elvét, a mi majdnem a csudálat határos Lamartine hazájában, pedig ha a francziák turbulens termé- szetéből kifolyó szokásait, erkölceit és évszázadokon át fejlődött intézményeit

komoly tanulmány tárgyává tenni nem tartjuk felesleges munkának, azon meg- győződésre fogunk jutni, hogy az ó saj- tótörvények fejlődése csakis természetes alapokon történt.

A jogtudósok mai napig is azon miadeggid el nem döntött kérdéssel fog- lalkoznak, hogy hol kezdődik az állam büntető hatalmának a határa?

Mi részünkrol ezen kérdésre a következőké kérdés válaszolunk: Hol kezdődik a magyar állam liberaliz- musának a határa — a zugsaj- tóval szemben? mert hiszta annak, hogy a magyar sajtótörvények a vilá- gon a legszélesebb liberalizmus alapjára lettek fektetve, nagyon is meg van az értelmé, mivel a magyar törvényhozás, felfogásunk szerint, a sajtótörvények alapkövének letételek azon lételemek hő- dolt, hogy a sajtótörvények csakis a tisztességes sajtó által elkövetett sajtó- vótségek megtorlására lesznek hivatala, azonban aligba juthatott eszébe, hogy idővel keletkezni fog a szentes, a zugs- sajtó is, mely elég vakmerő arra, hogy merészlje magát a tisztességes sajtóval párhuzamba tenni.

A zugsajtó, a tisztességes sajtó ka- tegóriájába tartozóak tartani komolyan gondolkodnák mindeddig nem juthatott eszébe, ebből pedig logika következik, hogy nagy igazságtalanság, sőt megbán- tás is a tisztességes sajtóra nézve, hogy a szentes iratok, a zugsajtó fenntartója és terjesztője azon meg nem érdemelt megtiszteltetésben részesüljön, hogy épen úgy állíttassék esküdttszéki elv, mint a tisztességes sajtó reprezentánsa.

Hol itt az igazság? a szentes irat- ok, zugsajtó terjesztője, kinek csak nyerni, de soha sincsen veszteni valója, méltán büszkeséggel nevetett ezen vá- ratlan megtiszteltetésen!

Fentebbi kérdésünk, a liberalizmus feltékenység szempontjából, megenged- jük, hogy eshetik kifogás alá, azt azon- ban bátran, tiszta meggyőződéssel ki- mondjuk, hogy a szentes iratok, a zugs- sajtó által elkövetett »vétségek« méltán, érdem szerint a közönséges büntények (crimen vulgaris) közé volnának so- rozandók.

Ha a magyar nyelvű hírlapirodalom történetében lapozgatunk, azonnal aka- dunk azon, a magyar nyelvű hírlapiro-

dalom tisztelétére és becsületére való körülményre, hogy a magyar nyelvű hírlapirodalom, habár politikai irányra különböző is, soha sem helyezkedett a zugsajtó aljas álláspontjára, hanem min- denkor reprezentálta és előmozdította a hazá érdekeit.

Sajnos, de való, a Magyarországon jelenben létező zugsajtó, német! tiszte- let azonban a bár nemzeti nyelvű, de azért tisztességes, hazafias sajtónak.

A temesvári „Der Freimüthige« című német lap per excellencia zugsaj- tó. Mindamelletl nevezí magát »poli- tikai heti lapnak!»

Hogy »szerkesztője« is van, magától értetik.

»Annak« multja is van! melynek »fényes« oldala abban »kulminál«, hogy volt valamikor vármegyei kezező hiva- talnok, ebbeli minőségében azonban kolliszióba jövéen a törvényekkel, a vége az lett, hogy — »a tisztviselő ur« el- mozdítottatott.

Azután »szerkesztő« lett és azt tüzte ki »programmul«, hogy a magyar alkotmányos törvényhatóságok fejének kifogástalan becsületét sárral dobálja.

»A politikai irányja!«

Mintha Magyarhonban egy politikai lap szerkesztőjétől egyéb értelmi és er- kolcsi minősítés nem kívánatnók!

Mintha a magyar közvélemény reá- hallgatna!

Mintha a magyar közvélemény ér- demteljes, nyilvános férfait nem tudná az őket megillető megtiszteltetésben ré- szesíteni!

A »szerkesztő ur« egyébiránt nem sokára azon talán öt nagyban meglepő megtiszteltetésben fog részesülni, hogy »sajtóvétség« elkövetése miatt a magyar esküdttszéki előtt fog állani, azon esküdt- széki előtt, mely hivatala van néha a tisztességes sajtó reprezentánsai fölött is a »vétkes« avagy »nem vétkes« szót kimondani.

De addig is, mig ez bekövetkezik, a zuglap szerkesztője szabadon irhat. Gondolkozzunk a felott, hogy helye- sen van-e ez így?

Az osztrák képviselőház kuliesszái mö- gött a mult napokban egy érdekes nyelv- kérdésről volt szó. Az első ülésben Jan d a ujjon választott cseh képviselő cseh nyelven

Az „ARADI KÖZLÖNY“ tárczája. (Október 30.)

Ötszáz fekete kávé!

(Makói adoma.)

Az „Aradi Közlöny“ eredeti tárczája. — Csanádból újra került egy adoma. Nem friss: régi, de éppen ez bizonyít a jósága mellett azon kívül, hogy a híres adomázó Borossa Samu hozta Aradra.

A dolog úgy a negyvenes éveknél egé- szen az elején történt. Akkor még nem vitte a német ügynök vaggonzára a Bis marek országába a makói hagymát, nem tudott senki a Cseresyés János kapitány nagy-jelentős ügyéről, vagy hogy valami rendkívüli vessem a mostani osanádi helyzet és az akkori közti különbséget, hát még K. Kiss Péter uram se tette volt meg akkor Juth Gyulát államférfinnak az aradi szélsőball ujságbán.

Amolyan esendes, civilizálatlan világ volt az alföldi gentryk fővárosában s csak ugy dől mindenkinék az arczából kifelé a jólét. Vasut, telegráf és többféle ördön- gös dolgok nem verődtek be a szűz talajba és a Dócsics Péter bácsi (különben királyi asztalnok) gőzfürdői kalandja sem volt ismeretes.

Igaz, ezt el kell mondani. Dócsics Péter bácsi egy időben átrándult Hód-Mező-Vá- sárhelyről Topolyára egy kis jóitű időtöl- tésre. Minden pompásan ment, csak pár nap mulva nagyon kezdte az öreg ur a furdó hiányát érezni, s ezt meg is mondta a házi gazdájának. De nem csakély ámulat- tára, rögtön silvették a kittinő kedélyű Dó- csics bácsi egy spirituusz-gyár gőzfürdőjébe.

Hát ez nagy dolog volt, jó is volt, csak az a hiánya volt, hogy nem volt t u s a gőzfürdőben.

Péter bácsi nagyon felhevült, de türte csudésen a gőzt az ő „nedves-szárasságá-

val.“ Egyszer azonban már nem tudva to- vább kiállni a fullasztva-izasztató gőzt, fel- kiáltott:

— Vízet, vizet! Hamar!

Es csodák csodája, a másik pillanatban hatalmas vízár önti végig testét. Első meg- epetéséből a hogy magához tér, ügyelmesen körülnéz, hogy honnan jött az isteni, üdítő vízfelleg, s a mikor észrevette a gépezetet, hatalmas habotába tört ki.

Egy paraszt ember volt az, kezében egy jókora cseberrel s folyton ott állt a gőzben még pedig — k ö d m ö n b e n . . .

De még ennél is kevélyesebb világ volt az, a mikor Gazdag Antal koma, messzi vidéken az első makói marháizáló jelentékeny titulusát bírta. Hogy gazdag volt a zsebében is a néven kívül, az ter- mézetes, de az már csodálatos volt, hogy „a csanádi marhák királya“ sult paraszt módjára öltözködött. Nyáron egy ige, lábrá- való és kis mandli. Hanem azért ő csak Gazdag Antal volt, a ki az adoma évében ötszáz marhát hajtott fel Pestre a nyári vá- sárra. Ő aztán csak később ment fel a jó- szág után az öreg Borossal, a ki kompá- nistája volt.

Kittinő vásárt csaptak és az öreg Gaz- dagh, széles jökedvében neki veszi magát, hogy megpróbálja és iszik egy i e k e t e k á v é t.

A „Magyar király-kávész“ volt akkor Pest- te a legnoblebb. Ide jártak az urak feles számmal és nagyon megnéztek a kellnerék, ha valami kopottabb alak vetődött be a negyvenes évek „Hangli“-jába.

Gazdagh uramat oda hozat a boras: Gatyában és kis mandliban. A mint belépett a kávéházba, valamennyi kellner összefu- tott, hogy ne engedjék letlenni.

— Egy kávé! innék! — szólt az öreg és helyet akart foglalni.

— Ninos kávé magának, — válaszolt kórusban vagy három kellner.

— Aha, — mormogott Gazdagh uram, — hát n e k e m ninos? Jó, — és azzal

szépen indult kifelé. Az utját egyenesen a tandler-boltok felé vette az István-térre és ott hamarosan összevásárolt egy ózi- linder-kaapot, egy frakkot, mellényt és nadrágot. — Így megdíszesedve, de pokoli kinézéssel indult vissza a „Ma- gyar Király kávéház“-ba. Nagy garral be- lépett, lenehézkedett egy asztal mellé és félig-meddig ordítva parancsolta:

— Ö t s z á z f e k e t e k á v é t h o z - z a n a k !

A kellnerék és a közönség — nem ismerve meg a cizillindes-frakkos alakban az előbbi mandlis embert, — azt hitték, hogy bolond. Gazdagh uram azonban nem hagyta magát alteráltatni és még nagyobb hangon követelte az ötszáz kávé és egytal- t bizalomgerjesztőnek az asztalára csapta és szélbontotta a nagy bőrbugyellárist, mely százas bankóktól duzzadt.

Rögtön belátták, hogy egy bolondos passziójú emberrel van dolguk és ebben a hiszemben adta ki maga a kávé s a rende- letet, hogy szolgálják ki egy üstben a fe- kete kávé s, egyuttal fel is vette a osinos summát Gazdagh uramtól, a tengernyi fe- kete kávé áraban.

Egy negyed óra után, egy üstben be- hozták a csanádi marhák királya elé az ötszáz fekete kávé s s mellé egy kis fa- teknyőben a cizkrot.

Gazdagh uram egyet osavarított a fél bejuzán, s a másik pillanatban az üstbe dobta az egész czukrot. Erre pihent egy kicsit.

Az eleinte nagyon felzaporodott ki- váncsiak már oszladozni kezdtek, midőn a köbél báhota rázkódtt meg a kávéház falait.

Gazdagh uram ugyanis, hirtelen leve- tette a frakkját, utána a mellényt és a nadrágját s a hogy közéjük esapta a cizil- lerit, valamennyit összegombolyította s be- lö k t e a k á v é s ü s t b e. Es a mig a botjával lekvár-műjára kavarta az

ur anozogot az ötszáz fekete kávéban, dü- hös megvetéssel kiáltgatta:

— I g y á l k i u t a ! N e k e d v a n b ö c s ü l e t e d ! . . .

Spadassin.

Látszat és való.

(Regény öt könyvből.)

— „Aradi Közlöny“ számára németből fordította: —

D E N I S E .

Harmadik könyv.

(38-ik folytatása.)

Fritz bámulattal nézett még egyszer Ida szemébe, mielőtt távozott volna és vére erősebben kezdett lüktetni. Egészen eltelve Ida képtől bolygott a fiatal orvos mint egy álmodó a teremben és szinte önszerezten, mikor véletlenül Burgstaller egészségügyi tanácsosa találta magát szem- közt, egy erőteljes, fehérhajú öreg urat, a ki dacára helven éveinek egy ifju szeméi- vel nézte a társaságot.

— Hiszen itt van az én fiatal kollegám — mondá az egészségügyi tanácsos, Fritz- nek oda nyujtva kezét. — Nos, hogy ál- lunk a praxissal? Jöjjen, bemutatom egy ismerős családnak, a melyben három ferj- bez adó leány van. Ha ön jó benyomást csinál és fértjeletnek kvalifikálja magát, házióros lesz.

A zenekar, mely egy növények által képzett zöld fal megett fel volt állítva, egy polonaise kezdetet huzni. Minden férfi oda sietett a táncosnőjéhez és sorba ál- lottak. Az öreg egészségügyi tanácsos ve- tette a polonaise t a házi asszonyt, a kinek arozán az öröm és anyai büszkeség teljesen eltörtlte a szokásos szenvedő ki- fejezést. Kimért taktusban mozogtak előre a párok, tülságosan lassan a fiatal szivekre és lábakra, melyek alig tudták megvárni a kőrtáncok kezdetét. Egyszerre csak fel- hangzott a szaller, a fiatal párok élénken fergotak, a szallagok lebegték, a gyertyák lobogtak, a szivek erősebben dobogtak, tü- zes pir borította el a táncosnők arcát. A bál megkezdődött! — Ida első bálja, melyet mar oly régóta várva várt.

Az idősöknek a mellékzobákba hu- zódtak vissza, mután a szokásos előkészü- letek megtették a rohiastjátékra és minde- nek előtt a harmadikat megcsipték, az

anyak visszamaradtak a teremben, hogy gyönyörködjenek leányuk diadalában és hogy beszédközben feleleveníték saját fia- talaságuk élményeit.

A szünet alatt a tanácsos keresve ha- ladt át a teremben itt-ott kiczerélve egy- egy udvarias szót, de sehol sem időzve.

— Nem látta a fiatal, báró ur, — kérdé Kattivitzól, a ki épen igyekezett feltálatni lidának összes szeretetreméltóságát.

— Nagyon sajnalom, tanácsos ur, sze- meim úgy káprázuk a kisasszony szépsé- gétől, hogy megbecsülhető, ha nem látom a fivéréit.

— Sem a tanácsos sem Ida nem tartották érdemesnek, ilyen darabos hízelgésre fe- lelni. Az előbbi tovább ment a terem má- sik végére, a hol Bodo t találta, a ki le- ráva néhány köteles táncot, ide visszahu- zódott és épen úgy beszélgetésbe volt elegyedve Dattenberggel.

— On nem tánczol gróf ur? — kérdé a tanácsos.

— Nem tanácsos ur, legalább nem valami előszeretettel.

— Akkor csakugyan rossz néven ven- nem, ha nálam előtértené magát. Van talán néhány szabad perozet, Dattenberg ur meg- engedni, hogy rövid időre elvigyem önt.

Dattenberg némán meghajtolta magát és Bodo követte a tanácsost a játékszob- ába, mivel a zene ismét megszűlt.

— Mar elhatározta magát jövő állására nézve, gróf ur? — kezdé a tanácsos. Meg- bocsátja ezt a kérdésemet, de mielőtt nem szereztem volna biztonszókat magamnak e felett, nincs értelme ügyemnek.

— Még eddig nem, — válaszolt Bodo. — Ennek nagyon örülök. Ma este, ter- mézetes csak rövid lehetek, de azt hittem hogy nem szabad haboznom elterjeszté- semmel, mert önnék bizonyos. A nyári más- féle kilátásai vannak, hogy még végre el is késhetek. Barátj oldalról az a tudósítás jött hozzám Hamburgból, hogy az újonnan szervezett kivándorlási biztos állásra egy férfi keresetük a kinek világtapasztalata, emberismerete, meleg szive és mindennek felett elég tekintélye legyen, hogy intézke- déseit erővnyre jutassa egy csernő többnyire mivelletlen emberrel szemben. Mivel ezek a tulajdonságok rajmri ritken találkoznak egy személyben, ez urak a tanácsból egész idáig fordultak hogy —

— Kivándorlási biztos, — szakította félbe

